

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **nezl. S. B.,** zastoupena zákonnou zástupkyní R. U., právně zastoupena Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2009, č. j. 32 Az 32/2008 - 53,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2009, č. j. 32 Az 32/2008 - 53,
se ruší a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Zákonná zástupkyně žalobkyně (stěžovatelky) napadla včas podanou kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále „žalovaný“) ze dne 2. 7. 2008, č. j. OAM-745/VL-07-L07-2006, o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelce podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah kasační stížnosti

[2] V kasační stížnosti jsou výslovně označeny důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). V doplnění kasační stížnosti (ze dne 15. 12. 2009) je potom uvedeno, že soud v případě stěžovatelky nedostatečně přihlédl k akcesoritě ve vztahu k řízení jejích rodinných příslušníků, především rodičů.

[3] Z předložených důkazů vyplývá, že v zemi původu stěžovatelky údajně dochází k porušování občanských a náboženských práv. V případě návratu do země původu je zřejmé, že bude-li otec stěžovatelky uvězněn či pronásledován, obdobně bude postižena i stěžovatelka jako rodinný příslušník. Stěžovatelce nebude v případě nutnosti poskytnuta odpovídající zdravotní péče, bude pronásledována pro své náboženské vyznání, neboť je vychovávána ve víře svého otce a matky.

[4] V rámci soudního řízení byly ze strany otce stěžovatelky předloženy některé aktuální zprávy, které dokumentují situaci náboženské skupiny, k níž stěžovatelka a její rodina náleží. Soud si měl v rámci skutkových zjištění opatřit překlad těchto zpráv, když sám vycházel ze zpráv staršího data. Zástupkyně stěžovatelky odmítá účelové jednání při pozdním předkládání zpráv, když uvádí, že je velice těžké obstarat si důkazy ze země původu, což je logické vzhledem k chování kazašského státu k náboženským skupinám. Aniž by se soud s obsahem těchto zpráv seznámil, bez dalšího je odmítl a neprovedl je jako důkazy s tím, že toliko paušálně odkazují na obdobné osudy jiných osob země původu stěžovatelů. Tyto důkazy přitom nemohly být opatřeny dříve, neboť se jedná o důkazy aktuální, jež odrážejí aktuální stav v Kazachstánu.

[5] Stěžovatelka byla postižena v důsledku nesprávného rozhodnutí krajského soudu, neboť pokud by bylo žalobě jejího otce (rodičů) vyhověno, pak by zcela jistě v jejím případě byly naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu ve smyslu ustanovení § 13 a doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení §14a odst. 1 zákona o azylu. Z důkazů navržených otcem stěžovatelky, které krajský soud neprovedl, jednoznačně vyplývá, že v případě návratu stěžovatelky do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. V případě stěžovatelky je naplněn důvod doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu, pokud by i jejím rodičům byla udělena doplňková ochrana podle ustanovení § 14a odst. 1 tohoto zákona. Současně se zástupkyně stěžovatelky domnívá, že je v případě stěžovatelky rovněž dána překážka vycestování podle ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že předmětná kasační stížnost není důvodná, neboť jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a proto ji navrhuje zamítnout.

[8] Žalovaný v plném rozsahu odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání, informace o zemi původu a výpovědi učiněné ve správním řízení. Ke konkrétním námitkám stěžovatelky žalovaný uvádí, že neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení bylo

zjištěno, že stěžovatelce v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu, zmiňované obavy jejích rodičů nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování. U stěžovatelky nebyl shledán ani zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 14 tohoto zákona.

[9] Žalovaný svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany podložil relevantními informacemi, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jak uvádí, v Kazachstánu není ještě v různých oblastech života vše na požadované úrovni, avšak každá žádost se posuzuje individuálně, včetně postavení jednotlivých náboženských menšin.

[10] Nezletilá stěžovatelka se narodila až na území České republiky, s kazašskými státními orgány tedy žádné potíže mít nemohla ani jí nehrozí, neboť nelze předpokládat, že by tamější orgány měly zájem nějakým způsobem pronásledovat dítě ve věku stěžovatelky. V případě návratu do země původu, budou-li rodiče nezletilé stěžovatelky dodržovat platné nediskriminační zákony týkající se náboženských skupin (např. povinnost registrace), nemusí mít v daném směru žádné obavy. Za nezletilé děti nesou odpovědnost právě jejich rodiče, pokud se tedy rodiče nezletilé stěžovatelky rozhodnou pokračovat ve svém závadném jednání, musí si být vědomi jeho následků. Požadavek státu na registraci náboženských společností představuje nezbytnou podmínku pro zajištění bezpečnosti státu, nikoliv omezení ve vyznávání víry (náboženské svobody).

[11] Podle žalovaného bylo odmítnutí návrhu na provedení důkazů soudem jednoznačně v souladu se zákonem. V této souvislosti žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 2 Azs 89/2007 - 46.

IV. Přijatelnost kasační stížnosti [§ 104a s. ř. s.]

[12] Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, aby mohla být shledána přijatelnou. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz), jedná v následujících typových případech: 1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku, 2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně, 3) je potřeba učinit judikatorní odklon, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní procesní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, a to z důvodu, že se krajský soud (a potažmo též žalovaný) při posouzení dané věci dopustili některých zásadních pochybení procesní povahy (viz podrobněji níže), která mohla mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky (čtvrtý důvod přijatelnosti).

V. Vlastní argumentace soudu

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že krajský soud v případě stěžovatelky dostatečně nepřihlédl k akcesoritě ve vztahu k řízení jeho rodinných příslušníků, především rodičů. Tato námitka důvodnost kasační stížnosti nezakládá, neboť jak již zdejší soud opakovaně judikoval, stěžovatelka nemůže bez dalšího odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jejím rodinným příslušníkem (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005 – 63, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 - 67, či ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 - 91, vše www.nssoud.cz). Ustanovení § 12 zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně, přičemž každý z rodinných příslušníků může tvrdit, a také i případně mít, jiné důvody pro udělení azylu.

[16] Pokud stěžovatelka namítá, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je v jejím případě hrozící nedostatečná úroveň zdravotní péče v zemi původu, Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji předchozí judikaturou (srov. např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68 nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz) a ve shodě s krajským soudem uvádí, že pouhá nespokojenost s úrovní lékařské péče v zemi původu není důvodem pro udělení azylu. Stěžovatelka se narodila na území České republiky a její zástupkyně v průběhu předcházejícího řízení neuváděla, že by měla zdravotní komplikace takového charakteru, že by o udělení mezinárodní ochrany bylo možné uvažovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89); budoucí zdravotní stav stěžovatelky přitom nelze předjímat. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatelky.

[17] Ke stejnému závěru však Nejvyšší správní soud nemohl dospět v případě námitky neprovedení důkazů navržených při jednání před krajským soudem. V obecné rovině je sice možné uvést, že soudu náleží právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem neakceptování návrhu na provedení důkazu však může být toliko jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení, jeho nedostatečná vypovídací hodnota či jeho nadbytečnost. Pokud takto soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod (viz nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, srov. rovněž rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 7 Azs 25/2009 - 131). Jde o protiústavní situaci, označovanou v odborné literatuře a judikatuře jako tzv. opomenutý důkaz.

[18] V posuzovaném případě odmítl krajský soud provést navržené důkazy (stejně jako u dalších členů rodiny stěžovatelky) z důvodu jejich irelevantnosti a nadbytečnosti s tím, že je při svém rozhodování vázán ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. Toto rozhodnutí odůvodnil tak, že navržené důkazy (novinové články v ruském jazyce, z nichž vyplývá pronásledování náboženské skupiny, k níž rodina stěžovatelky náleží, dopis v ruském jazyce adresovaný viceprezidentovi Evropské komise pro otázky soudnictví, svobody a bezpečnosti, a článek týkající se voleb v Kazachstánu v roce 2007, které dle tohoto článku neodpovídaly mezinárodnímu standardu), nebudou provedeny, neboť *„mezinárodní ochrany se nelze dovolávat paušálním odkazem na jiné anonymní osoby v zemi původu, které*

byly uvězněny, když není zcela zřejmá souvislost jejich případu s případem žalobce (zde otce nezletilé)". Přitom krajský soud poukázal na účelovost jednání otce stěžovatelky, který si tyto důkazy opatřil z internetu v den, kdy se konalo projednání jeho žaloby, ačkoliv měl dostatek času je předložit kdykoliv v průběhu řízení před soudem.

[19] Ve vztahu k důkazům, z nichž vyplývá pronásledování náboženské skupiny, k níž rodina stěžovatelky náleží, nepovažuje Nejvyšší správní soud postup krajského soudu za správný. Přestože soud není povinen provést důkazy navržené ze strany stěžovatelky (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), jeho závěry musí odpovídat principu plné jurisdikce (viz § 77 odst. 2 věta první s. ř. s.), jímž je řízení před správními soudy ovládáno. „*Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám*" (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[20] Zástupkyně stěžovatelky měla v úmyslu navrženými důkazy prokázat, že v případě návratu stěžovatelky do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Krajský soud při přezkoumání závěru žalovaného o neudělení doplňkové ochrany přisvědčil tomu, že v řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatelce v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že rodiče stěžovatelky opustili zemi původu v roce 2006, informace použité žalovaným ve správním řízení byly aktuální v uvedeném roce. Stejné informace pak žalovaný použil i při rozhodování o doplňkové ochraně. Krajský soud ale pohříchu nepřihlédl k námitce o neaktuálnosti použitých informací toliko s tím, že nejsou známy žádné natolik závažné skutečnosti (mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, státní převrat, přírodní či jiná katastrofa), ke kterým by v Kazachstánu došlo v mezidobí od roku 2006 do roku 2008.

[21] Aniž by se proto krajský soud zabýval důkazy, jimiž chtěla zástupkyně stěžovatelky podpořit své obavy z vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu), bez dalšího přitakal závěrům, ke kterým dospěl žalovaný.

[22] Uvádí-li navíc krajský soud, že články z internetu vytiskl otec stěžovatelky v den jednání před krajským soudem, pokud tvrdí, že se jedná o aktuální zprávy z Kazachstánu, je třeba rovněž např. zjistit, ve který den tyto články skutečně vyšly, tj. zda vůbec bylo možné je předložit dříve (to z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu rovněž nevyplývá). Zde je vhodné připomenout, že v řízení o mezinárodní ochraně je nutno pečlivě se zabývat nejen situací a okolnostmi v zemi původu v okamžiku vycestování z ní, nýbrž je nezbytné zohlednit i situaci aktuální, a to přinejmenším z důvodu vůdčího principu non refoulement. V opačném případě by totiž nebyl respektován smysl mezinárodní ochrany.

[23] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje obecnou tezi, že každý z účastníků řízení musí mít zájem na maximálně účinné ochraně svých práv a že by tak měl činit řádně a včas. Skutečnost, že otec stěžovatelky předmětné texty vytiskl až v den jednání před

soudem proto pravděpodobně určité znaky účelovosti může vykazovat. I v tomto případě se však měl krajský soud s těmito důkazy vypořádat daleko přesvědčivějším způsobem, než učinil. Především, za situace, kdy tyto důkazy soud přesně nepopsal, neprovedl je a ani nevyložil, proč tak neučinil a nejsou ani součástí spisu, jeví se jako zcela nepřezkoumatelný závěr soudu o jejich jasné účelovosti. Toto tvrzení by mohlo mít relevanci např. tehdy, když by soud uvedl, že předložené důkazy byly dostupné již delší dobu a bylo proto možno je reálně uplatnit již podstatně dříve, případně že se situace stěžovatelky vůbec netýkají. Nic takového však krajský soud neučinil a v tomto směru zůstávají jeho závěry nepřezkoumatelné.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že doplňková mezinárodní ochrana je ochranou subsidiární, jež má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma ve smyslu čl. 15 kvalifikační směrnice, resp. ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k závěru krajského soudu (k němuž se Nejvyšší správní soud rovněž přiklání), že stěžovatelka není uprchlíkem (tj. nemá jí být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu), mělo být přistoupeno ke zkoumání, zda existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se stěžovatelka vrátila do země svého původu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu.

[25] Pro zkoumání „důvodnosti obav, že cizinec utrpí závažnou újmu“ aplikuje Nejvyšší správní soud test „reálného nebezpečí“. *„Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) ve vztahu k hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu.*“ Přestože je test „reálného nebezpečí“ přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“ [ten se použije pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu], i tak nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82).

[26] Odmítnutí provedení důkazu může být obecně zdůvodněno jeho nadbytečností toliko v případě, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, bez důvodných pochybností prokázána; v případě posuzování doplňkové ochrany pak musí být tvrzená skutečnost prokázána v intencích „reálného nebezpečí“. Tak tomu však s ohledem na princip plné jurisdikce v řízení před správními soudy nebylo, ze strany krajského soudu (ani žalovaného) nebyl test reálného nebezpečí ani aplikován. Lze proto uzavřít, že bez provedení navržených důkazů, z nichž (jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu) vyplývá pronásledování náboženské skupiny, k níž náleží se svojí rodinou i stěžovatelka (byť se narodila na území České republiky), nemohl krajský soud učinit jednoznačný závěr o tom, že v jejím případě neexistuje reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (resp. čl. 15 kvalifikační směrnice).

[27] V souvislosti s aplikací ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a s odkazy na své rozsudky ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud pro úplnost

upozorňuje, že při posuzování doplňkové ochrany je nutné vycházet z aktuální judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. *Muslim proti Turecku*, rozsudek ze dne 26. 4. 2005, stížnost č. 53566/99, *Said proti Nizozemí*, rozsudek ze dne 5. 7. 2005, stížnost č. 2345/02, *N. proti Finsku*, rozsudek ze dne 26. 7. 2005, stížnost č. 38885/02, *Salah Sheekh. Proti Nizozemí*, rozsudek ze dne 11. 1. 2007, stížnost č. 1948/04, či *Nnyanyi proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 8. 4. 2008, stížnost č. 21878/06), a nikoliv z poněkud obsoletní (a v mnoha ohledech překonané) judikatury citované žalovaným (viz kauzy *Vilvarajah* a *Costello-Roberts*).

[28] Pokud stěžovatelka uvádí, že bylo-li by žalobě jejího otce (rodičů) vyhověno, byly by v jejím případě zcela jistě naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 13 a doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu, nelze toto tvrzení nyní rozporovat. K udělení některé z forem mezinárodní ochrany rodičům stěžovatelky však doposud nedošlo, byť v obou případech (sp. zn. 2 Azs 4/2010, 2 Azs 7/2010) Nejvyšší správní soud rozsudky krajského soudu, kterými byly zamítnuty žaloby stěžovatelčiných rodičů proti rozhodnutí žalovaného o neudělení některé z forem mezinárodní ochrany, zrušil a věci vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Výsledek tohoto řízení nelze předjímat, nicméně pokud by některý z rodičů stěžovatelky mezinárodní ochranu obdržel (a stěžovatelka nikoli), připadá u stěžovatelky v úvahu podání nové žádosti o mezinárodní ochranu vzhledem k možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu).

[29] K namítanému porušení ustanovení § 91 azylového zákona Nejvyšší správní soud považuje za dostačující uvést, že překážkami vycestování se žalovaný v azylovém řízení nezabýval, neboť toto ustanovení zákona již bylo v době jeho rozhodování zrušeno, a proto nemohlo být ani předmětem soudního přezkumu.

VI. Shrnutí

[30] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako přijatelnou z důvodu shledání zásadního pochybení, jež mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Na základě tohoto pochybení byla kasační stížnost rovněž shledána důvodnou.

[31] Pochybení bylo shledáno v postupu krajského soudu, který odmítl provést důkazy navržené ze strany stěžovatelky z důvodu nadbytečnosti, aniž by byla skutečnost, že stěžovatelce nehrozí nebezpečí vážné újmy, dostatečně prokázána.

[32] S ohledem na důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu